

Viure inquiet/a és molt freqüent. De vegades és una inquietud llarga, com un company de viatge. Hi ha estones que ens acompanya sense fer massa soroll; però també pot ser que esdevingui protagonista del nostre interior i resulti molt pesat. Hi ha una inquietud passatgera, com una mena de mal de cap que avui hi és i demà ja no hi és. De tota manera no és positiu, en general, viure acompanyats per un tal personatge.

La inquietud pot fer-se més present en els temps de silenci o de pregària. El soroll sembla que la difumina. Només ho sembla, perquè de fet hi és present, però el batibull ambiental aparentment és una mena de contrincant. Hi ha dues esferes per anar superant la inquietud: la terapèutica i l'espiritual. No són contradictòries, encara que els seu fonaments sembla que no coincideixen. En el fons, com passa amb tantes coses, no sabem massa bé si participen d'una mateixa realitat fundant.

La primera esfera comença pel que és més senzill i de sentit comú: examinar amb amabilitat personal si es descobreix la causa de la inquietud. Per exemple: dormir poc, menjar massa i ràpid, manca d'exercici físic, excés de soledat, problemes econòmics, de parella, de família, malestar a la feina, avorriment normalitzat... Per superar aquestes i altres causes cal fer unes correccions en sentit contrari de la causa; si és possible un mateix, o també ajudat per persones que ens estimen, i si no, per experts en psicologia.

La segona esfera és espiritual. Es centra en una paraula: confiança en el Senyor. Per tant hi ha una relació amb Ell i una fe. Resulta que la nostra condició és contingent, lleu, dèbil i transitòria. No podem lligar-nos amb seguretats absolutament infal·libles. Vivim a mercè de molts vents i paranys. Per superar la por hi ha la confiança. No és que la confiança tregui les pors sinó que actua com una alternativa. La confiança en Aquell que ens estima i ens ho ha demostrat porta a un abandonament interior en el seu amor, que fortifica la serenitat del que sap on hi ha la roca a on van a petar totes les onades sense que la casa caigui.

En el fons de les dues esferes la confiança és decisiva.

Jesús Renau sj.
